

týdny, než se nenávratně zbavila špíny zažrané do podlahy podél stěn a nánosů nečistot, které se tu usazovaly dobrých padesát let – od doby, kdy tenhle dům postavili. Dva týdny nedělala mezi školou a domácími úlohami nic jiného, než že uklízela, vytírala a myla a každý večer chodila spát s rukama bolavýma, jako by zvedala těžká závaží. Výsledkem ale byl byteček jako klícka, ve kterém mohla spokojeně spočinout a který – byť jen těsně – splňoval její nemalé nároky na čistotu.

Začala s vyndáváním nákupu z tašek. Všechno nejdřív vyrovnala na kuchyňskou linku. „Arašídové máslo, chleba, mléko, banány...“ mumlala si pro sebe a pak zmlkla.

Něco je špatně. Opatrně se rozhlédla po pokoji, ale nikdo tam nebyl a všechno se zdálo být přesně tam, kde to nechala. Vrátila se k nákupu.

Když zavírala lednici, vlasy vzadu na krku se jí zježily. Prudce se otočila, jako by čekala, že chytí při činu zloděje, ale místnost byla prázdná. Srdce jí divoce pumpovalo adrenalin do celého těla. Pro jistotu zkontrolovala hlavní dveře – byly zamčené, jak předpokládala. Chvilí stála bez hnutí a poslouchala zvuky, které k ní přicházely z útrob domu a jeho okolí – vrčení klimatizací a hukot foukače listů z venku. Nic neobvyklého. Přešla zpátky k lince, dokončila uklízení nákupu a pak zamířila do ložnice. Prošla chodbičkou za roh a zařvala. V cestě jí stála temná postava.

„Jessico?“ promluvil známý hlas. Jessica v panice nahmatala vypínač na stěně a rozsvítila. Světlo začalo pomalu blikat: byla to Charlie.

„Vyděsila jsem tě?“ zeptala se Charlie v rozpacích. „Promiň. Dveře byly odemčené... měla jsem počkat venku,“ dodala a sklopila pohled na špičky bot. „Jen jsem si myslela, že když už jsme spolu jednou bydlely...“

„Charlie, vyděsila jsi mě k smrti,“ vydechla s úlevou Jessica. „Co tady děláš?“

„Říkala jsem ti, že se dneska sejdu s Johnem?“ zeptala se Charlie a Jessica přikývla. „Mohla bych si půjčit něco na sebe? Možná bys mi mohla pomoci něco vybrat?“ dodala váhavě, jako by žádala bůhvíjakou službu, a Jessica nechápavě zkrabatila čelo.

„No klidně, samozřejmě.“ Snažila se uklidnit. „Ale Charlie – nemyslím si, že mou pomoc s vybíráním oblečením ještě potřebuješ.“ Jessica ukázala na outfit, který měla Charlie právě na sobě: její obvyklé černé kotníkové boty na zavazování – nebo možná jejich elegantnější dvojčata –, doplněné černou sukní ke kolenům a tmavě červeným topem se širokým výstřihem. Charlie pokrčila rameny a v rozpacích přešlápla z nohy na nohu.

„Jen mě napadlo – možná se mu budu líbit víc, když mi outfit pomůžeš vybrat ty. Nemyslím si, že John je mým novým stylem moc nadšený, víš?“

„No, Charlie...“ začala Jessica a pak se odmlčela ve snaze najít ta správná slova. „Předstírat, že se nic nezměnilo, neprospěje ani jednomu z vás,“ řekla rozhodně. „Běž v tom, co máš na sobě. Vypadáš skvěle.“

„Myslíš?“ zeptala se pochybovačně Charlie.

„Jasně,“ ujistila ji Jessica. Obezřetně se kolem ní protáhla do ložnice. Charlie se vydala za ní, ale ve dveřích se zastavila jako upír čekající na pozvání. Jessica k ní vzhledla a najednou z ní všechen neklid spadl. Jako by jejich přátelství nikdy nic nepřerušilo. Zakřenila se. „Tak co, jsi nervózní?“ zeptala se a ze šuplíku nočního stolku vytáhla kartáč na vlasy. Charlie vešla dovnitř a sedla si na postel.

„Mám pocit, že mu musím pořádně něco dokazovat, ale nejsem si jistá co,“ řekla a prstem kroužila po květinovém potisku povlečení. „Mimochodem, měla jsi pravdu.“